

den særlig ligger paa den mindst bemidlede Del af Befolkningen, er urigtig. Jeg tror, at denne Stat netop vil komme til at hvile for en meget væsentlig Del paa Mellemklasserne her i Landet og ingenlunde kan siges at tynge ubelukkende paa den mindst bemidlede Del af Befolkningen. Men er det saa, er det i og for sig klart, at Fordringen om, at Kompensationen for den høiere Al- og Brændevinskat skulde gives alene i Medgang i Told paa Varene, som fortæredes ens af Befolkningen i hele Landet, er ubillig, og selv om den var nok saa billig og retfærdig, saa vilde den forøvrigt umuligt kunne fyldestgøres og det af den ganske simple Grund, at vi her i Landet kun have faa Afgifter, Konsumafgifter, der hvile paa saadanne Artikler, som bruges af Befolkningen i lige Maal uden Hensyn til Velhavenheden. Naar man har opstillet det fra nogen Side, at dersom man lagde Skat paa Al og forhøiede Brændevinsafgiften og derved indvandt et Beløb af maaste 12 Mill. Kr., saa skulde disse 12 Mill. komme til Afdrag ved almindelige Konsumgjenstande, saa vil jeg opfordre Enhver, der interesserer sig for denne Opgave, til at forsøge at løse den, og jeg er overbevist om, at Enhver, der tager fat derpaa, meget snart vil komme til det Resultat, at naar han er over det første Par Mill. Kr., saa rykker han allerede op i saadanne Forbrugs-gjenstande, som om ikke ubelukkende, saa dog i størst Maal forbruges af den velhavende Del af Befolkningen. Det vil ikke være muligt at finde et saadant Beløb af Forbrugsafgifter her i Landet, som paa langt nær kunde svare til at dække Al- og Brændevinsafgiftens Overskud med, det vil være umuligt, saa for saa vidt kan det jo være ret heldigt, at Skatten paa Brændevin og paa Al ikke ligger alene paa den mindst bemidlede Del af Befolkningen, idet i Virkeligheden et Bederslag derfor maa gives i en Skikkelse, som ogsaa den mere velhavende Del af Befolkningen kan nyde Godt af. Jeg er allerede fremkommen med mine Bemærkninger om, at det er en Opgave for Lovgivningsmagten at hemme Drifveriet, at det kraftigt vil naaes ved at forbyde Spirituosa, at der ikke er Tvivl om, at Fordringen vil nytte efter den Erfaring, man har andetsteds fra, og at det er et Spørgsmaal, som langt mere kan kaldes en Omlægning af Skat end en Paalægning af nye Skatter og i hvert Tilfælde ikke kan kaldes en Paalægning af nye Skatter til Berigelse af Statskassen, til Fyldestgørelse af Formaal, der skulde fyldestgøres gennem den. Men selv om det var en ny Skat, tvivler jeg dog meget om, at de haarde Domme, der ere

fremkomne fra adskillige ærede Medlemmer her i Salen om de indirekte Skatter, ere vel begrundede. Jeg tror endog, at et af de ærede Medlemmer, der først havde Ordet under Forhandlingerne i Forbunds, udtalte, at det kun var reaktionære Regjeringer, der foretrak indirekte Skatter. Jeg sigter til det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (S. Holm). Dette stemmer i alt Fald ikke med Erfaringens Vidnesbyrd, med mindre det ærede Medlem skulde regne de nordamerikanske Fristater til et reaktionært Land og dets Regjering til en reaktionær Regjering. (S. Holm: Det sagde jeg heller ikke!) Det ærede Medlem benægter at have sagt det, altsaa har han ikke sagt det. Hvad jeg har udtalt, er, hvad jeg hørte og noterede, den Gang det blev sagt. Saaledes som jeg hørte Udtrykket, var det, at „indirekte Skatter foretraktes af enhver reaktionær Regjering“ (S. Holm: Ja, det er rigtigt!) Jeg tror, at det bliver omtrent det Samme, som jeg udtalte, om end ikke Ordforingen er den samme. Men saa vil jeg gjentage mit Spørgsmaal, om de nordamerikanske Fristater, som saa afgjort have foretrukket de indirekte Skatter, om Norge, der ligeledes saa afgjort har foretrukket de indirekte Skatter, kunne regnes for at have haft reaktionære Regjeringer? Det tror jeg ikke. De indirekte Skatter have det store Fortrin fremfor de direkte, at Betalingen af Skatten er afhængig af et bestemt ubestrideligt Faktum og have for en stor Del tillige den Fordel, at den Vedkommende beskatter sig selv. De direkte Skatter have den store Mangel, naar man skal indføre nye af dem, at de komme til at hvile paa Noget, som er meget tvivlsomt. Hvad enten det er Afgiften af et Stykke Jord, naar den skal beregnes efter dettes Godhed, eller det er Afgiften af en Person, der skal beregnes efter hans Indtægter og Formue, saa kommer Skatten i hvert Tilfælde til at hvile paa noget Supponeret, paa noget ikke sikkert Faktisk. Det vil altid være en Uanskelighed, naar man vil søge at forøge Skattebeløbet ved direkte Skatter. Det har viist sig andet Steds, det har viist sig her. Jeg haaber ikke, at jeg som Finansminister skulde komme i det Tilfælde at skulle behøve en Skatteforhøielse her i Landet. Jeg betragter hverken en Omlægning af Skat eller en Skattehøielse til en ny Opgave, som Statskassen paatager sig, som en Skatteforhøielse. — Der er adskillige af de Requesthytter, som ere opgjorte her, som jeg ikke kan anse for at være rigtige, men der er dog et af dem, som jeg vil indlade mig et Øieblik paa.